

IZGNANCA

T O N E S E L I Š K A R

*Noč se preliwa na obeh straneh voza,
žvenket koles rohni kakor jezovit plaz
hrumečih glasov
in zasuti z lavino v ta železni odjek
se nežno iščemo z očmi.*

*Ljubkujemo deco, spečo na trdih klopeh,
z mislijo božamo izžgan obraz matere,
ki jih zagrinja s svojo srčno skrbjo,
dekletu, ki vsa osamljena pri oknu ždi,
bi povedali lepo povest, saj vidimo culo njeno:
brez dela je in se vozi domov ko na pogreb —
mož pa, ki omahuje s svojo težko glavo,
nam vsem govori z rokami, ki jih je
trudno spustil ob telo:*

*Saj to so roke, kakor železen vzvod,
žile kakor ladijske vrvi,
ki jih je v vozle zamotal silen vihar.*

*Poleg mene pa se mož in žena vračata iz Nemčije.
Dva izgnanca.
V obeh sivih obrazih skrb in strah,
v mislih kljukasti križ, lopata in kramp.*

*Še dve postaji.
Žareče iskre migotajo mimo nas,
vrisk stroja krika v noč.
Trbovlje, Hrastnik.
In med Nemčijo in Trbovljami je štirideset let!*

*Noč se preliwa na obeh straneh voza.
Vlak zavira.*

*Obe košari si je na rame naprtil sivi mož,
žena je stisnila k sebi majhen zabojček
in je dvignila prt z njega — poglej, jo —
kletko s kanarčkom . . .*

„Doma smo, ljubček! Mar te je strah — —?“

*Skozi blesk svetilke nad tirnicami
smo jima poslali poslednji pozdrav.
Mož je sedel na košari,
žena je pestovala kletko s kanarčkom
in nihče drugi ju ni pričakal
ko temna, težka, samotna noč.*

JETNIŠNICA

T O N E S E L I Š K A R

*Zemlja je zadehtela,
rdeče lilije v gredah ob jetnišnici so zagorele,
težko obzidje se hoče dvigniti s solncem v nebo,
koraki straž so onemeli v žurgolenju ptic,
ki švigajo ob steni navzgor,
iz zrahljane zemlje na dvorišču,
kjer so stale vislice,
je pognal grmič svetlordečih marjetic,
rumen metulj plava v vetru,
golobje grulijo na strehi,
zvonovi zvone za Veliko noč.*

O pomlad! Bog daj srečo!

*Kmetje se vozijo v mesto, konji pekečejo po tlaku,
glej jo, deco, papirnate zmaje spušča pod oblak,
na oknih slone dekleta in si češejo lase,
nekeje se smeji pesem, veselje in radost.*